

עין משפט
נר מצוה

(א) כתבו ויחברו וכו' כצ"ל
 רש"י (ב) לקמן מה (ג) וצ"ל
 ח"ר חתם בר חנינא
 (ד) ויחבר לו: (ה) (ו) וצ"ל
 (ז) (ח) וצ"ל לו לקמן לו:
 (ט) וצ"ל דמותא כחצין כצ"ל
 רש"י (י) בריכות יט: מגילה
 ג: נדר מה: זכחים ק"
 (יא) וכצ"ל: וחקקין (י) וצ"ל
 כנגמר הדין (קד מה:)
 (כ) וצ"ל משל נפשו

ו. ותקח רצפה בת איה
את השק ותטווה לה אל
תור ומתחת קציוז עד
תחת מים עליהם יד
השמים ולא נתנה עוף
השמים לטות עליהם
ומים ואת צות השדרה
עליה:
אמר יי אל משה קח
את כל ראשי העם
ודבק אותם לה נגד
השמש ושב ריון אף יי
אשראל:
איתב היתק לזונה
קריה נאמנה מלאחי
שטט צוק וילן קה
עזתה מרומים:

ישעיהו א בא
למדו הוטב דרשו
משפט אשר חמרץ
שפטו יחום ריבו
למקנה: ישעיהו א יז
לאביו ולאמו לאחיו
לאחתו לא יטמא להם
מיתם כי נור אליהו על
מיתם: במדבר יז

(א) נב' בחמלי שנת'
לינמרה לדיניה בשנחא:
(ב) רש"י ד"ה ולאחותו
וכי' אין הכתוב מצינו
שלא ליעמל וכו' דלית
שנחא אלל: (ג) ד"ה
שכרו וכו' ומסקי הדיבא
כי כי דנח תרד יומי וכו'
ליגלוי' היא אלל:
(ד) בא"ד קאמר הכס
שקקין. נ"ב עין דר"ס
ופרה כדק' מ"ו ופתיס'
155

[illegible]

והיכי קאמר קח כל ראשי העם והולקש
אותם לבתי דינים הכירה ידיו את
עוצביו העבירה וזוקק אדות את
המתחורבני מפני שזמרו לבצע פטור
ועובד עבודה כוכים בקפילה וכל
הנסקלין נתלין בדאמרתין (בכרע
מדות (דף סה:)) שאין. אלא אחד
דן שנים דיון אחד: אלא בשמי
מימות. הוא דיון דני לפי שאין זו
דומה לזו וארץ למצוא טעם לדבריהם
באין ובאין ואחי לתקוליו שנה לא
תפשו ככל האורן: אבל במיפה
אחת. עעבירה אחת דני: אלא.

משפט צדק ילין בה
אמר מהבא יאשרו
שמחמץ את דינו ואי
חומץ ואודך האי מלי
ליה כדר' אלעזר אמר
אמר רבי צחק יכלו
הצדקה כאילו שופך
משפט צדק וגו' וה"ס
כוזי חיטי ושערי ליש
דנין כו' מ"ט משום
ליעבד לדייניה במוט
לרוביה רמיהו יורה

לדינה במעלי שבת
לחובה ובעו למיעבר
במעלי שבתא וליגמרי
בשבתא אין רציח
וליקמליה לאורתא גנר
לדינה בשבתא ואין
נמצא אתה מענה אר
שבתא וגמריה ב
טעמיהו אף על גב
עומדים לפניהם וכות
המחיבין ידה דכפמיה
אינשי הלך לא אפש
ותהא קבורה מת מא

[illegible]

והיה עיניו הדין: מינשי לכו טעמיהו. שנשאו וגמנו ודקדקו ביום
הראשון: ליבא דמינשי אינשי. ליבא דמינשי לא תבני ואש"כ
שנאמר לו ליקוד הכרשונה נשכח וכלבו ישובו לטעמו ואין יכול ליישב
מאת טעם הגון כהרשונה: וסבא קדורא מה מזה כו'. ר"ל לא
תאמרי בעיני מתי אלא בעינא עולמא וסדורא ממדרי הגמי' כל
מאמרו דסבא לשאל ותהא מיתא ב"ד דזהה שבת: ולאחורא מה
ב"ד נזיר כתיב על נפש מה לא יבא וכתיב בזהה לאביו
וילאמו לאחיו ולאחורא וכולהו ימירי גיבור ה' (מכל נפשות)
והשומע דרשני' לא בספרי (שם 11) אביו מה תלמוד לומר הלא לא
אלא להוציא מה מזה שמתר ליעולם לו לאמו מה תלמוד לומר
לגופיה לא אינערין ולהחיר מה מזה הא מאביו נפקא אלא להביא
ששם היה זה מיר הכן דיש עליו שמי קדושות אין הכחוש מהחירו
וישם יתחיל אלא לאמו ולאחר קרובים אבל מטמא למת מזה לאחיו
למה תלמוד לומר שם היה זה מיר הכן גדולי דקדושתא ממורה
ששאף בלא נזירות אסור ליעמא לקרובים אף על פי לאחיו הוא
דלא יטמא אבל מטמא הוא למת מזה ואם אינו ענין למיר גרידא
לכאן הדיק מיר מניה ענין למיר ויבא לאחורא מה תלמוד
לומר לה' שהיה כ"ג ונזיר והולך לשמות את פסחו דמינשי מזה
טובא אש"כ יתחיל אלא דלמי יטמא אביו מיטעמא דלמי מזה:
והיה עיניו הדין: מינשי לכו טעמיהו. שנשאו וגמנו ודקדקו ביום
הראשון: ליבא דמינשי אינשי. ליבא דמינשי לא תבני ואש"כ

שָׁמַע

הפסוק (ברא' ק"ז מ': וסג) מניין שנתקין לחיוב חמלה כגון שחובע את חבירו שחלויו מנה ואינו משלם וזה משיבו משכון ליה כי יצדק ומתקדש לא אצד מוקין להיות חובע חמלה כשיהא ממונו בידו וא"כ מוקין לדון משכון וז"ל שנים שטר למלוה דלא מהימן ליה בטינו דא' צעי אמר פרעמחך דא"פ למורעו בעדים וטעמ' ג' דלערעמי' דחרי וימנין לא מרעמינן כדאמר בפ'

המקבל (ב"מ ד' ק'). ציהוא שטרא דהוי
כחצי זיה שנין סתמא ומלוה אמר
ג' ולוי אחר ב' ומסין (ו) והלא דקדיש
מלוה ואכל סיר דג' שנין לא מפקיין
מיניה משום דאטרווי צי דינג שמי
וימי לא מטרדיין ההם היינו עעמא
דמסין מילתא דעביר צעלמא
אכל הכא משום דברים צעלמא
דקאמר ליה לאיסתמוטי לא צנדיין
דמלוזא מידו מיכו מיהא היכי
דמי א"ס יו עדס מומונין ללוה או
שטוען דבנתן ל' יוס יציא עדס נמחין
ליה דלפני שאל נמן לפריע הידיק ליה
ומן ל' יוס ונא טוען ציביא עדס
לאחר ל' יוס חלל קרע נמי לא צייניין
ליה והיכא דיזילי ניכסי קאמר ההם

דמוקקין (ד) לנחבע מחלה ואמאי וס' ימחיו לאחר שזו אי שמיים וז'ס' ולדקוק לאחר פלוני ופלוני וז'ס' וידע בנזומי וידוע דכ"י הוא ויב"א פירש דמוקקין למובע מחלה פירוש היינו לקבל עדי מחלה וז'מ' אם היינו מרעו יא נחבע או ילכו ולימ' הם ויתמצא לכל גרע מהיבאל דרילי יכסי ר"מ שזו מובע שחבל בו והנחבע אומר שיבא עדים היום או למחר מאחר תציעו שיש לו עילוי דמוקקין למובע מחלה דק"ל בפרק החובל (ב"ק דף 65.) דלון נותנין זמן למחלות: לינבאמ' דיינ'ה בשבתא. אע"ג דמן כ"פ משלין (כ"ה) ד' לו. אלו ק' משום שבות לא נ' היינו דוקא דיני ממונות גזירה שמה יבאנו אבל דיני נפשות אין לאסור מטעם זה שכבר כחבו מאחמול דכ"י המזכיר ודכ"י המהייבין:

בְּשִׁירָה יִנָּח אֶפְיֹו לִמֹּד מִקְלָה בְּהַעֲרֵה פֶטוּר דִּישׁ זֶה חִילוֹל
בְּזֶמַּת מִשׁוֹס פִּחְלִיָּה לִדְמֹר (יִבְחֹת 97 ו:א) מֵי יִשְׁוֹל פִּחְלִיָּה מֵה
לִי יִשְׁוֹל כְּמִמֵּנִים וְיִבְחֹר חִיבֵי מִיחֹת נִמִּי אִפִּי לִמֹּד (מִכְּבוֹת ה:)
מִתְּחִלָּה בְּחִצּוֹרָה פֶּטוּר סֶכֶּךְ חִיבוֹת חִיבוֹל דִּישׁ לִי כִפְּרָה:

אברו ואמרו. לאמו דרש' לכהן וזכר ואפי"ג דזכר חמור דאין מיטמא לקרובים וכגון הדיוט מיטמא לקרובים מ"מ ס"ד מיתחבט טפי משום כהן הדיוט כיון דלרבה חמרי ועוד כהן הדיוט עדיף שזר קדושתו בעולם חזק און קדושתו חמרי כלאחריו כגזירי כהן גדול (דף קמ"ו: ה"ד) שהיה הולך לשחוט את פסחו. ומה הרי שהיה כהן גדול וזכר והולך לשחוט את פסחו וקשה דפרך מנייה בפי' טבול יום (ומהם דף ק"ה) אשכנח דיוסח הכהן שמהה אשמו וישימאחור ומהי קושא? הכא דלרבה מנות טבול ע"כ נראה לפרש דבהולך לשחוט הפסח לבד איירי או לכול או כגון אינו אלא כהן גדול ולא זכר וכן משמע מדלא קמי' הרי שהיה כ"ג וזכור והולך לשחוט את פסחו דכתי' בחמרי וידא דתני אחרת לא מיטמא משום דלא אמי' עשה טעומא קרובים וידא עשה דפסח א דמילה שיש בו כרת ועוד יש ליישב פי' הקושר' דאי משום הולך לשחוט את פסחו להחיה לא נמנע מלעמא כי הו' נמי כהני אחריני און כהן גמולם דלא דמי לכהן הדיוט דפרשימא לעיל לקדושתו קדושתו עולם: שם

**עין משפט
נר מצוה**

[illegible][illegible]